

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

30 septembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinar declarate de către inculpatul Cușnireenco Sergiu și de către avocatul acestuia, Andrei Zadorojnîi, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 21 octombrie 2019 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 ianuarie 2020, în cauza penală privindu-l pe

Cușnireenco Sergiu xxxx xxxx

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 27.06.2019 – 21.10.2019;

Instanța de apel: 18.11.2019 – 21.01.2020;

Instanța de recurs: 25.05.2020 – 30.09.2020.

Asupra admisibilității recursurilor în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 21 octombrie 2019, cauza fiind examinată conform prescripțiilor art.364¹ Cod de procedură penală, Cușnireenco Sergiu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264¹ alin.(4) Cod penal, la 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art.85 Cod penal, pentru cumul de sentințe, s-a inclus parțial termenul pedepsei neexecutate potrivit sentinței Judecătoriei Orhei, sediul Central din 22 ianuarie 2019, i-a fost stabilit pedeapsa definitivă de 8 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Cușnireenco Sergiu, la data de 25.04.2019, aproximativ la ora 15:23, conducând automobilul de model "BMW" 525 D, cu n/î xxxx, pe traseul Chișinău-Orhei, a fost stopat la KM 11 de către agenții de patrulare din cadrul INP al IGP a MAI. În urma verificării actelor, fiind suspectat de stare de ebrietate, pentru confirmarea și aprecierea gradului stării de ebrietate, conducătorul auto a

fost condus la Instituția Medico-Sanitară Publică Dispensarul Republican de Narcologic, pentru a fi supus examinării medicale în vederea stabilirii stării de ebrietate și naturii ei, unde s-a stabilit, că ultimul se afla în stare de ebrietate provocată de stupefiante: ce constituie stare de ebrietate produsă de substanțe narcotice, psihotrope și sau alte substanțe cu efecte similare, prin ce a încălcat cerințele pct.14 lit. a) al Regulamentului circulației Rutiere, care prevede că: ”...conducătorul i se interzice să conducă vehiculul în stare de ebrietate.

3. Avocatul Andrei Zadorojnîi în numele inculpatului, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea parțială a acesteia, în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Cușnireenco Sergiu să-i fie aplicată o pedeapsă non privativă de libertate.

În motivarea cererii, apelantul a invocat că sentința în partea aplicării pedepsei este nemotivată și nejustificată, pasibilă modificării în această parte.

Apărarea a remarcat și faptul inculpatul are de prezentat probe suplimentare privind executarea sentinței care a fost pusă la baza soluției instanței de fond, iar apelul motivat va fi prezentat nemijlocit în instanța de apel.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 ianuarie 2020, a fost respins apelul declarat, cu menținerea sentinței atacate fără modificări.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a reținut că, judecarea cauzei în instanța de fond a avut loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în corespundere cu prevederile art.364¹ Cod de procedură penală, probele fiind apreciate corect prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, prima instanță corect concluzionând asupra vinovăției inculpatului Cușnireenco Sergiu de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal.

În această ordine de idei, instanța de apel a menționat că, analizând materialele cauzei, în raport cu normele relevante la caz, instanța de apel a constatat că, instanța de fond a îndeplinit strict cerințele dispozițiilor art.364¹ alin.(1) Cod de procedură penală, opțiunea primei instanțe privind judecarea cauzei potrivit procedurii enunțate, n-a fost viciată, în cadrul urmăririi penale n-au fost încălcate normele imperative din Codul de procedură penală, astfel, instanța de apel a ajuns la concluzia că, nu poate fi reținută o altă situație de fapt decât cea reținută de către prima instanță.

Instanța de apel a considerat nefondate motivele invocate de partea apărării cu referire la dezacordul cu individualizarea pedepsei penale, reținând că prima instanță la stabilirea pedepsei a ținut cont de prevederile art.art.7, 61, 75 Cod penal, de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii săvârșite, care conform art.16 Cod penal, se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave, săvârșite cu intenție; de persoana inculpatului, care a acceptat probele administrate în cadrul urmăririi penale; de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Totodată a relatat instanța de apel că, temei legal pentru aplicarea pedepsei mai blânde

decât cea prevăzută de lege - nu se constată, or toate circumstanțele cauzei au fost luate în considerație de către prima instanță la stabilirea pedepsei, ținând cont de prevederile art.364¹ Cod de procedură penală, inculpatul beneficiind de reducerea cu o treime a limitei de pedeapsă cu închisoare prevăzută de sancțiunea normei penale în baza căreia a fost condamnat.

Subsidiar, instanța de apel a indicat că, în speță, nu se atestă nici o premisă pentru a aplica față de Cușnirenco Sergiu prevederile art.90 Cod penal, deoarece, prin sentința Judecătorei Orhei, sediul Central din 22 ianuarie 2019, pedeapsa numită a fost suspendată în conformitate cu art.90 Cod penal, în timpul ispășirii pedepsei cu suspendare stabilită inculpatul săvârșind o nouă infracțiune, chiar dacă infracțiunea face parte din categoria infracțiunilor ușoare, totuși acesta nu a realizat scopul sancțiunii stabilite prin sentința anterioară.

Instanța de apel a considerat că, anume această pedeapsă este echitabilă și suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiunea comisă de către inculpat, iar pedeapsa stabilită inculpatului este aptă de a îndeplini funcțiile și de a realiza scopul în contextul gradului de pericol social a faptelor comise de acesta, cât și personalității inculpatului.

5. Nefiind de acord cu soluțiile pronunțate de instanțele ierarhic inferioare, inculpatul Cușnirenco Sergiu și avocatul acestuia, Andrei Zadorojnîi, au declarat recursuri ordinare.

5.1. Inculpatul, invocând prevederile art.427 alin.(1) pct. 4), 5), 10) și 15) Cod de procedură penală, solicitând casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă, dat fiind faptul că pedeapsa aplicată de instanțele de fond este prea aspră.

În motivarea recursului a indicat că contrar prevederilor legale instanța de apel a examinat cauza în lipsa sa, prin acest fapt, instanța de apel i-a încălcat dreptul la un proces echitabil, inculpatul nefiind citat legal și nefiind înștiințat în mod legal despre data și ora petrecerii ședinței de judecată, iar la materialele cauzei nu există careva acte care ar demonstra citarea legală a sa în calitate de inculpat.

Consideră că, instanțele de judecată urmau să-i aplice o pedeapsa mai blândă, neprivativă de libertate, deoarece a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele comise, a solicitat examinarea cauzei în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, astfel, fiind posibil și rațional de ai fi stabilit o pedeapsă mai blândă, sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

5.2. Avocatul Andrei Zadorojnîi în numele inculpatului, invocând prevederile art.427 alin.(1) pct. 5), 6) și 10) Cod de procedură penală, solicitând casarea acestora, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, considerând că instanțele de judecată eronat au individualizat pedeapsa contrar prevederilor legale.

În motivarea recursului, se menționează că decizia instanței de apel este pasibilă casării, deoarece instanța nu s-a expus asupra tuturor argumentelor invocate în apel și nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția. Recurentul mai indică că, contrar prevederilor legale, cauza a fost judecată fără citarea legală a inculpatului, nu a fost citat de către instanța

de apel.

Totodată, recurentul evidențiază faptul că, judecarea apelului se face cu citarea părților, la examinarea cauzei în instanța de apel inculpatul nu a fost citat.

Apelul constituind o continuare a judecării fondului cauzei, legea prevede posibilitatea ca instanța să dea o nouă apreciere probelor administrate. În cadrul judecării apelului, se poate proceda la cercetarea suplimentară a probelor administrate de prima instanță (care pot fi, de asemenea, apreciate în mod diferit), precum și la administrarea oricăror probe noi.

De asemenea, se menționează că, instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Nepronunțarea instanței de apel asupra tuturor motivelor invocate echivalează cu nerezolvarea fondului apelului și, în acest caz, decizia urmează a fi casată, cu remiterea cauzei la rejudecare, așa cum este stipulat în art.435 Cod de procedură penală, întrucât eroarea judiciară nu poate fi corectată de instanța de recurs.

6. Pe marginea recursurilor ordinare declarate, procurorul a depus referință, solicitând inadmisibilitatea acestora ca fiind vădit neîntemeiate, deoarece instanța de apel, și-a argumentat suficient soluția în sensul pedepsei penale stabilite inculpatului.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal menționează că potrivit practicii judiciare constante, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Reieșind din conținutul cererilor de recurs declarate, Colegiul penal atestă, că inculpatul invocând în calitate de temeiuri pentru casarea deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct. 4), 5), 10) și 15) Cod de procedură penală, susținând că instanța de apel i-a încălcat dreptul la un proces echitabil, deoarece nu a fost citat și înștiințat în mod legal despre data și ora petrecerii ședințelor de judecată, solicitând să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, iar apărarea face trimitere la erorile de drept cuprinse în pct. 5), 6) și 10) din alin.(1) al art.427 Cod de procedură penală, pledând pentru casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare, pentru că erorile admise nu pot fi remediate în prezenta procedură. În particular, recurentul susține că, decizia instanței de apel este pasibilă casării, deoarece instanța nu s-a expus asupra tuturor argumentelor invocate în apel, decizia adoptată nu cuprinde motivele

pe care se întemeiază soluția și contrar prevederilor legale cauza dată a fost judecată fără citarea legală a inculpatului Cușnireenco Sergiu.

Verificând actele cauzei, raportat la temeiurile de casare invocate de recurenți se apreciază că acestea sunt vădit neîntemeiate, iar pentru a statua asupra acestei soluții Colegiul penal a avut în vedere o serie de considerente, pe care le va expune în contextul ce urmează.

Într-un prim aspect, se notează că, cererea de recurs prezintă elemente de similitudine cu cererea de apel, declarată de aceiași parte. Adică, avocatul Andrei Zadorojnîi la etapa judecării cauzei în instanța de apel a înaintat critici similare celor disputate în procedura de recurs, respectiv asupra problemelor ridicate de acesta în cererea de recurs, există deja o hotărâre judecătorească ce cuprinde răspunsurile detaliate care vizează pedeapsa aplicată inculpatului, fiind individualizată corect, echitabilă și în concordanță cu scopul pedepsei penale, în așa fel încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și totodată, evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare și echitatea în general a procesului penal desfășurat în privința lui Cușnireenco Sergiu.

În acest sens, Colegiul penal reiterează despre statuările Curții Europene referitoare la exigențele de motivare a unei hotărâri judecătorești, apreciate în coroborare cu echitatea procedurii penale desfășurate împotriva inculpatului, unde Curtea a evidențiat că efectul art.6 § 1 din Convenție este, *inter alia*, de a plasa „tribunalul” sub o obligație de a proceda la o examinare corespunzătoare a pledoariilor, argumentelor și probelor din dosar, care urmează a fi luate în considerație într-un mod adecvat. Totuși, deși art.6 § 1 obligă instanțele de a prezenta motive în susținerea hotărârilor sale, norma nu poate fi înțeleasă întru a obliga să fie adus un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*a se vedea Van de Hurk v. the Netherlands, 19 April 1994, §§ 59 și 61, Series A no. 288, și Burg and Others v. France (dec.), ECHR 2003-II*). Extinderea obligației de a motiva poate depinde în special de natura deciziei și urmează a fi apreciată în lumina circumstanțelor fiecărei spețe în parte (*a se vedea Ruiz Torija v. Spain and Hiro Balani v. Spain, hotărâri din 9 decembrie 1994, § 29 și § 27, respectiv, Series A nos. 303-A și 303-B, respectiv, și Helle vs. Finland, 19 decembrie 1997, Reports 1997-VIII, § 55*). Respectiv, instanțele nu sunt obligate să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument avansat de părți, mai cu seamă dacă el este invocat în mod repetat, iar extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei și circumstanțele cauzei. Tot în opinia Curții, în cazul în care instanța supremă refuză să admită o cauză din motivul că nu sunt întrunite temeiurile legale pentru această cauză, o motivare foarte succintă poate satisface cerințele art.6 din Convenție. (*a se vedea în acest sens cauza Bachowski v. Polonia din 02.11.2010*)

Având în vedere cele expuse, instanța de recurs se va limita de a formula răspunsuri detaliate cu privire la criticele ce țin de pretinsa încălcare că, instanța de apel nu a dat răspunsuri la toate argumentele invocate de apărătorul Andrei Zadorojnîi în cererea lui de apel. Totodată, se remarcă și faptul că recurentul nu evidențiază care anume critici avansate de acesta au rămas fără o apreciere corespunzătoare din partea instanței. Prin urmare, Colegiul penal, având deja o practică constantă în partea ce ține de respingerea unor atare

alegații, explică avocatului că, invocarea temeiului de casare prevăzut de pct. 6), implică și prezentarea circumstanțelor factuale ale cauzei cărora acestea sunt subsecvente.

De aceea sunt respinse, ca nefondate, alegațiile apărătorului ce țin de nepronunțarea instanței de apel asupra tuturor argumentelor apelantului, deoarece decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare corespunzătoare rigorilor și exigențelor expuse în art.6 CEDO, mai mult că apelantul a primit răspuns la toate criticele sale expuse în cererea de apel, care de altfel au fost disputate și la etapa judecării cauzei de către prima instanță. Colegiul penal mai menționează că, așa cum rezultă din textul deciziei recurate, aceasta corespunde prevederilor art.417 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală și cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la adoptarea soluției expuse în pct. 4.1. din prezenta decizie.

În continuare, referitor la temeiul de casare stipulat în pct. 5) din alin.(1) al art.427 Cod de procedură penală, pe care îl indică recurenții în cererile de recurs, se relevă următoarele.

Colegiul penal reține că, invocând temeiul de casare menționat supra, recurenții susțin că instanța de apel i-a încălcat inculpatului dreptul la un proces echitabil, deoarece nu a fost citat și înștiințat în mod legal despre data și ora petrecerii ședințelor de judecată.

Instanța de recurs, examinând materialele dosarului constată însă că, argumentele recurenților nu și-au găsit confirmare la examinarea recursurilor în cauză, din următoarele considerente.

Cercetând materialele dosarului, se constată că cauza a fost judecată în lipsa inculpatului, ceea ce denotă că, speței îi sunt aplicabile prevederile art.321 Cod de procedură penală, care stipulează regulile ce urmează a fi respectate în atare situații la instrumentarea dosarului. Or, art.321 Cod de procedură penală stipulează, cu titlu de excepție, că examinarea cauzei în absența inculpatului se admite doar în trei cazuri, și anume când inculpatul se ascunde de la prezentarea în instanță; când inculpatul, fiind în stare de arest, refuză să fie adus în instanță pentru judecarea cauzei și refuzul lui este confirmat și de apărătorul lui; în situația examinării unor cauze privitor la săvârșirea infracțiunilor ușoare când inculpatul solicită judecarea cauzei în lipsa sa. Este de menționat că atunci când cauza se judecă în lipsa inculpatului devine obligatorie participarea apărătorului lui, după caz și a reprezentantului lui legal.

Reieșind din conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată în instanța de apel, rezultă că în urma citării legale a inculpatului, în legătură cu neprezentarea acestuia la ședința de judecată, instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa acestuia, considerând neprezentarea inculpatului drept o eschivare de a se prezenta în ședința de judecată.

Totodată, se reține că inculpatul cunoștea despre faptul că cauza penală în privința sa se examinează în ordine de apel la apelul declarat de apărătorul acestuia.

Astfel, Colegiul penal ține să menționeze că, potrivit art.321 alin.(2) pct.1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei în lipsa inculpatului poate avea loc în cazul când inculpatul se ascunde de la prezentarea în instanță.

Potrivit procesului-verbal anexat la f.d.81 vol. I, se constată că, la întrebarea instanței despre posibilitatea examinării cauzei în lipsa inculpatului, avocatul acestuia, Andrei Zadorojnîi, a consemnat că: „*consider că nu este posibil*”.

În atare circumstanțe, este ambiguă poziția avocatului, care pe de o parte a susținut că nu este posibil de a fi examinată cauza în instanța de apel în lipsa inculpatului, care se eschivează intenționat să se prezinte în instanță, nu a comunicat motivele lipsei acestuia și nici nu a solicitat amânarea ședinței de judecată, iar pe de altă parte intervine prin cererea de recurs cu solicitarea de a casa decizia, pentru că aceasta nu a asigurat prezenta părții în proces, prin necitare.

În conformitate cu prevederile art.412 alin.(5) Cod de procedură penală, neprezentarea părților legal citate în instanța de apel nu împiedică examinarea cauzei.

Având în susținere dispozițiile normei pre citate, Colegiul penal reține, că decizia instanței de apel privind examinarea cauzei în lipsa inculpatului, nu afectează dreptul acestuia la un proces echitabil, în contextul în care pe parcursul examinării cauzei, Cușnirenco Sergiu a fost reprezentat de avocatul desemnat din oficiu, Andrei Zadorojnîi, care a susținut pe deplin apelul declarat.

Instanța de recurs accentuează, că soluția respectivă a instanței de apel, vine în concordanță și cu jurisprudența CtEDO, care în § 35 din hotărârea în cauza *Avramenco vs Moldova* a statuat, că nu poate fi admisă cerința reclamantului cu privire la constatarea încălcării art.6§1 CțEDO, în contextul în care acesta nu a prezentat motive întemeiate în privința lipsei sale de la judecarea cauzei.

În acest context, Colegiul penal respinge argumentul recurenților că, instanța de apel a examinat cauza în lipsa inculpatului, la caz inculpatul nu a întreprins toate acțiunile necesare în vederea apărării drepturilor sale, întrucât nu s-a interesat de soarta dosarului și nu s-a prezentat în ședința de judecată în instanța de apel.

Așa fiind, instanța de recurs este de opinie că nu pot fi imputate instanței motivele de necitare legală a inculpatului, în situația în care ultimul nu a prezentat motive plauzibile care ar genera concluzia că ultimul a întreprins toate măsurile de a se prezenta în instanță și de a oferi acesteia informațiile despre locul aflării sale.

Cu referire la criticele avansate în privința modalității de individualizare a pedepsei, precum și cele ce țin de executarea acesteia, Colegiul penal reține că, pedeapsa stabilită inculpatului pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art.85 Cod penal, stabilindu-i pedeapsa definitivă de 8 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, este echitabilă, proporțională și va contribui la atingerea scopului de corectare și reeducare a acestuia, în așa fel încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și totodată, evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Pe de altă parte, în cuprinsul deciziei instanței de apel au fost expuse deja raționamentele care au stat la baza respingerii solicitării părții apărării de a-i stabili inculpatului o pedeapsă cu suspendarea condiționată a acesteia. Așadar, din partea descriptivă a deciziei instanței de apel, se constată că instanța a dezbătut prin mai multe

argumente criticele apelantului ce vizau pedeapsa aplicată inculpatului, circumstanțele atenuante sau agravante ce au influențat asupra operațiunii de individualizare a pedepsei, totodată decizia cuprinde și temeiurile de respingere a solicitării părții apărării privind stabilirea unei pedepse neprivative de libertate.

Colegiul penal consideră că o atare modalitate de individualizare a pedepsei corespunde exigențelor legii penale, iar pedeapsa aplicată infractorului este echitabilă raportat la scopul urmărit de legislator în art.61 Cod penal, care îl va descuraja pe inculpat de a comite pe viitor alte fapte infracționale de același gen.

În acest context, Colegiul penal respinge argumentele invocate de către recurenți, or, pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite, suficientă pentru restabilirea echității sociale, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Cu referire la temeiul de drept invocat de către inculpat prevăzut la pct. 15) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, Colegiul penal reține că, nu a stabilit nici o argumentare corespunzătoare în susținerea acestui temei, astfel criticarea deciziei instanței de apel în sensul temeiului invocat, este formală și nefondată.

Reieșind din considerentele expuse, Colegiul penal conchide, că la examinarea recursurilor declarate, nu au fost stabilite careva erori de drept care ar condiționa casarea deciziei contestate, impunându-se soluția inadmisibilității recursurilor ordinare declarate, ca fiind vădit neîntemeiate.

8. În temeiul art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către inculpatul Cușnireenco Sergiu și de către avocatul acestuia, Andrei Zadorojnîi, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 ianuarie 2020, în cauza penală privindu-l pe **Cușnireenco Sergiu xxxx**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la 05 noiembrie 2020.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac